Ervaringen van een trouwe supporter van Gerard van Heel tijdens de Parijs-Brest-Parijs rit van 20 tot 24 augustus 2007.

Drie jaren heeft Gerard gewerkt aan 'zijn droom'. Afgelopen week heeft hij deze droom werkelijk gefietst. Mijn ervaringen zet ik kort even in het gastenboek. Thuis al werd alles gewikt en LETTERLIJK gewogen...kan dit mee, is het ballast of heb ik het in noodgevallen nodig. Wat laat ik thuis, wat neem ik mee..
Op het laatste moment in het hotel ('Premier Classe' in Trappes) werden zelfs nog koordjes van waterdichtje tasjes afgesneden, 'omdat je dat allemaal maar moet meeslepen'. De racefietsen van de vele andere deelnemers stonden op de galerijen en iedereen legde nog de laatste hand aan 'le velo'.
In de wijde omtrek hingen grote P-B-P-affiches. De sfeer was er al!
Op zondag zou de fietskeuring plaatsvinden bij alle 5300 deelnemers..(op sommige fietsen zou IK zelfs nog niet veilig boodschappen durven halen...) maar door de regen werd deze verplaatst naar maandagavond 19.00 u.
Die maandag stond ik aan de start, hopende Gerard tussen alle deelnemers terug te vinden en nog een laatste handkus toe te blazen...
Met mijn mooie PBPwielerjasje van le Pays-Bas aan werd ik plotsklaps gespot door een Franse Radioreporter!! Net op dat moment (het leek wel afgesproken..)kwam de bekende WielerFotograaf Charles K. met zijn fotocamera om dit moment te vereeuwigen!! Wilma moedigde me aan om een leuk Frans interview te geven. Na een inleiding over het aantal Nationaliteiten dat deelnam vroeg hij zich af waarom ik bij de start stond... natuurlijk voor 'Mon Marie'!!Of ik zelf ook fietste..ik wees naar mijn hybride vakantiefiets en vertelde dat ik deze vooral met 'Mon Marie' in de vakanties gebruikte, tassen eraan en tentje mee. En dat ik verder meer een hardloper was. Natuurlijk wilde hij weten met wie hij gesproken had en waar ik vandaan kwam: Lucille de Pays-Bas!!
Na het eerste startschot voor de groep van 1500 deelnemers zag ik opeens Gerard met Carel ten Have uit Lichtenvoorde tussen de cyclisten staan. Helmlampjes aan, voor- en achterlicht, reflectiehesjes alles perfect in orde. Zenuwachtige lachjes op de gezichten van de vrouwen en mannen, het uur van de waarheid.. Un peu nerveus... Na het startschot trok de stoet in een tempo van zo'n 5 KM/u. voorbij, wat mij de gelegenheid gaf nog 'Bon Courage' te wensen en een stuk mee te lopen. Elke dag een telefoontje terwijl het weer in Parijs steeds regenachtiger werd. In Brest belde Gerard enthousiast op om te vertellen dat hij 'de zon' zag en dat het daar helemaal fantastisch was en een bewoner hem daar nog gefotografeerd had en deze foto op de mail zou zetten. Op woensdag weer een telefoontje, was hte weer toeval, met Wilma en Charles op de achtergrond roepend dat Gerard er nog 'gezond' uit zag!!
Dat stelde mij natuurlijk gerust!! De planning
was dat Gerard donderdagnacht tegen 04.00 u binnen zou komen. Die middag stond ik tussen vele supporters te schreeuwen en te klappen voor de heldhaftige vrouwen en mannen. Om 24.00 stond ik er weer om elke participant 'Bravo!' toe te roepen met honderden anderen, een sfeer, echt helemaal te gek..iedereen joelde bij binnenkomst van weer zo'n stel koplampjes. Bij het afstappen konden velen nauwelijks nog lopen, velen keken slechts nog richting wegdek omdat de regen die dagen duurde de nekspieren flink had afgekoeld en de blik slechts nog 1 richting kende. Toen het moment dat er 8 wielrenners binnen kwamen om 04.00u joelen en ontdekken YESSS..daar komt Gerard. Hij helemaal blij me weer terug te zien op dezelfde plek, maar dan in het mooie nachtelijke donker bij de Finish!! Nog even naar de stempelpost, de foto's ophalen die onderweg zijn gemaakt, afscheid nemen van alle wielervrienden en terug naar het hotel.

Dat laatste lukte bijna niet meer. Voeten die 3 dagen in een waterbadje bn staan, billen die door de regen niet meer kunnen zitten op het zadel....hoe kom ik in mijn bed? terug naar huis..Slapen, verhalen vertellen, slapen.
En dan het antwoordapparaat thuis met een oproep van afgelopen dinsdag de voorzitter van WTC: Lucie waar zit gerard, wil je me even teugbellen? Sorry, Willie, ik heb je niet gehoord....ik was NATUURLIJK zo dicht mogelijk bij Gerard en niet thuis..
Ik kan iedereen aanraden dit eens mee te maken! Of als wielrenner, of als supporter!
Een speciaal bedankje aan Wilma en Charles voor hun zeer spontane vakantiebezoekjes tijdens de rit. En natuurlijk alle telefoontjes, mailtjes etc... dat gaf Gerard goede moed!!
Lucie.